

XXXI. évfolyam | 2019/3.

HONÉD ALTISZTI

F O L Y Ó I R A T

Altisztek hangján Altisztek hangján Altisztek hangján Altisztek hangján Altisztek hangján Altisztek hangján

TARTALOM

Szabadság!	2
Esküt tettek az altisztjelöltek	3
BAP, másodszor	6
30 éve katonaként	8
A sportteljesítmény erőt ad és motivál	11
Military Survival Run – ahogyan a profik csinálják	12
Pályakezdő katonák a katonaéletről és személyes ambícióikról	18
Altisztek könyvespolca	21
Segített-e a vodka a fronton?	26
Küzdelem a betekintésért	28
Bélyegblokk a Zrínyi 2026 programról	30
Humor	31
Az 54-es kihívása	31
Történelmi visszatekintés	32

SZABADSÁG!

Tisztelt Olvasók!

Ez nem egy 1848-as kiáltvány része, sokkal inkább egyfajta felhívás mindenki számára. Itt a nyár, a kánikula, a szabadságolások időszaka. Az elmúlt fél év sokak számára kihívásokkal, feladatokkal teli időszak volt, legyen szó parancsnokról, beosztottról egyaránt. Számtalan újdonás, váratlan helyzetek sokasága okozott munkával teli nappalokat és sokszor álmatlan éjszakákat. Elindult az „Acélkocka”, túl vagyunk az idei altisztzavaton is. Itt a pihenés ideje, hogy szánjunk egy kis időt szeretteinkre, a családunkra is. A most megélt, rohanó világunkban felértékelődött a szabadidő, a pihenés jelentősége. Szinte hónapról hónapra egyre nagyobb kihívásoknak kell megfelelnünk. Mindenkinek a maga szintjén. Ne keressük másokban a hibát, ne kritizáljuk mások munkáját. Higgyünk benne, hogy mindenki a saját területén a maximumot hozza. A mi hivatásunk csapatjáték – igazán az. Nem működik anélkül a feltétlen bizalom nélkül, amely összetartja és sikeressé teszi a különleges műveleti csoportot, amely egy repülőgépet a magasba emel, vagy akár a tűzszerészek élete múlik rajta. Higgyünk önmagunkban, higgyünk egymásban. A magyarok pesszimizmusa a 21. században legalább olyan híres, mint a nyilainktól való rettegetés több mint ezer évvel ezelőtt. Nincs miért pesszimistának lennünk, számtalan hazai és nemzetközi helyzetben bizonyítottuk már rátermettségünket. Legyünk büszkéek arra, amit csinálunk, a hivatásunkra, a családunkra.

Miközben megérdemelt pihenésünket töltjük – ki előbb, ki utóbb –, gondoljuk át a dolgainkat, győzzük le a korlátainkat és legyünk igazán bátrak: bízzunk és higgyünk egymásban! S ha mindez sikerül, másképp látjuk a mindennapjainkat is. Nem problémák, megoldásra váró, bosszantó feladatok tömekege vár majd ránk, hanem kihívások és lehetőségek garmadája. Így lesz lehetőségünk meglátni az élet apró örömeit, s igazolást nyer, amit még a légierősök közül is oly kevesen tapasztaltak: a felhők felett mindig kék az ég és süt a nap.

És hogy mi az én napom? A családom. Családtagjaim azok, akik erőt adnak a hivatásomban, akik mosolyt csálnak az arcomra, akikkel a legnagyobb kihívás is csak apró feladatnak látszik. Kívánom mindenkinek, hogy találja meg a saját napját, a családját, s töltsze velük szeretetben és boldogságban a pihenését, hogy energiával feltöltődve kezdhesse az év hátralévő részét, hiszen van még mindenkinek bőven dolga. Ezek a feladatok mindenkitől maximális teljesítményt kívánnak, sőt néha még kicsit többet is, ami nem fog menni anélkül, hogy ne pihennénk ki magunkat és ne bíznánk egymásban és önmagunkban.

Tigyi István Zsolt főtörzsaszázlós

ESKÜT TETTEK AZ ALTISZTJELÖLTEK

A Magyar Honvédség életének mindig is kiemelkedő eseménye volt az altisztavatás, amit idén július 6-án tartottak a Hősök terén, Budapesten. A nyilvános eskütételt megelőzően, a főpróbán kívül, a hagyományokhoz híven egy belső ünnepséget is rendeztek.

A belső avatási ceremóniát július 4-én a Magyar Honvédség Altiszti Akadémia színháztermében rendezték meg. Az ünnepségen a nappali iskolarendszerű hivatásos és tanfolyami képzésben sikeres vizsgát tett szerződéses légénységi állományú katonák vehették át személyre szóló parancskivonatokat, valamint a kiválóan végeztek az elismeréseiket.

Bozó Tibor dandártábornok, az MH Altiszti Akadémia parancsnoka méltató szavaiban hangsúlyozta: bár az itteni tanulmányaikat befejezték az altisztjelöltek, ez nem jelenti a tanulásuk végét. Mai világunkban, aki nem tanul, az lemarad, ezért szüksé-

ges ezután is tanulniuk, fejlődniük és építeniük az életpályájukat a Magyar Honvédség kötelékében.

A belső ünnepségen *Baranyai Dániel honvéd altisztjelölt (örmester)* beszédében kiemelte: „Megkaptuk a tudást,

ami ahhoz szükséges, hogy elősegítsük a következő generáció kiképzését az adott feladatokra. Kötelességünknek érezzük, hogy ezt a kapott tudást továbbadva támogassuk a Magyar Honvédség fejlődését.” A ceremónia zárá-

saként Szentendre Helyőrség Zenekara és a megjelentek közösen elénekelték az Akadémia indulóját.

Az esküt előmondó *Török András altisztjelölt (őrmester)* édesapja példája nyomán lett katoná, illetve több közeli ismerőse teljesített és teljesít katonai szolgálatot a Magyar Honvédség kö-

telékében, ami szintén arra sarkallta, hogy ezt a hivatást válassza. Első beosztását a győri MH 12. Arrabona Légvédelmi Rakétaezred kötelékében fogja betölteni mint rajparancsnok-helyettes. Arról is beszélt, hogy az eskütétel napját két év kemény munkája előzte meg, s ez idő alatt szerezték meg azt a tudást,

ami szükséges a kezdő beosztásaik maradéktalan ellátásához. „A kiképzőtisztek és altisztek embercentrikus hozzáállásának, valamint áldozatos és követelménytámasztó munkájának köszönhető, hogy letehetjük eskünket” – zárta gondolatait Török András altisztjelölt (őrmester).

A belső avatást követően július 5-én a Hősök terén készült fel a Magyar Honvédség Altiszti Akadémián végzett, közel 260 fő altisztjelölt. A főpróbát sikeresen hajtották végre, ezzel beérett eddigi munkájuk gyümölcse, nemzeti nagyjaink színe előtt tették le altiszti esküjüket.

Büszkeséggel, erős akaratból fakadó erős hittel mondták el esküjüket, mellyel a pályájuk első szakasza véget ért. Az eskütételt követően mind a 260 altisztjelölt hazatért otthonába, majd a rövid pihenést követően megkezdték szolgálatukat első beosztásaikban.

*Szöveg és kép:
Kapás Viktor István hadnagy*

BAP, MÁSODSZOR

A Magyar Honvédség 2019. május 1-jétől négy hónapon keresztül, közel száz katonával és négy JAS-39 Gripen harci repülőgéppel, vezető nemzetként látja el a balti országok légtérrendészeti feladatait (Baltic Air Policing – BAP), Spanyolországgal és Nagy-Britanniával közösen, NATO-parancsnokság alatt. Észtország, Lettország és Litvánia 2004-es NATO-csatlakozása óta, a kollektív védelem jegyében, a szövetséges országok garantálják a három balti ország légtérének biztonságát négy hónapos váltásokban. A Magyar Honvédség Balti Fegyveres Légvédelmi Készenléti Alegysége (MH BAP FLKA) Litvániában, a siauliai repülőtéren települve, a BAP 50. jubileumi váltásaként hajtja végre feladatait. Magyarország 2015 után immár második alkalommal vesz részt a küldetésben.

A baltikumai légtérrendészeti feladatban való aktív részvétel nagy felelősség és megtiszteltetés is egyben, ami egyértelműen bizonyítja a Magyar Honvédség állományának magas szintű felkészültségét, valamint kifejezi hazánk szövetségi szolidaritását is.

A szolgálat átvétele óta többször is sor került már alfa (azaz éles) riasztásra civil vagy katonai gépek miatt. A légi járművek nem teremtettek kapcsolatot a légiforgalmi irányítással, nem rendelkeztek előre leadott repülési terv-

Magyarország 2015 után immár második alkalommal vesz részt a balti küldetésben

vel vagy nem használták a fedélzeti válaszjeladójukat.

A légtérrendészeti feladatokon túl a magyar kontingens számára kiemelten

fontos a térségbeli NATO-egységekkel történő együttműködés és tapasztalatcsere. Ezenfelül a Magyar Honvédség Balti Fegyveres Légvédelmi Készenléti Alegység kitzött célja, hogy aktív részese legyen a helyi közösségi életnek, valamint a társadalmi és sportrendezvényeken történő szerepvállalással öregbítse a Magyar Honvédség és a NATO jó hírét.

Hogy mit is jelent ez a misszió egy magyar altisztnek, erről *Schröder Zoltán zászlóst* kérdeztem:

„A missziók egy katona életében mindig nagyon jó lehetőséget jelentenek arra, hogy kipróbálhassa magát az otthonitól eltérő beosztásban is. Más körülmények, esetenként más feladatok, a családtól való távollét mind-mind olyan kihívások, amelyek erősítik a jellemet, növelik a tapasztalatot és nem utolsósorban az önbizalmat is. Én kétszer is szolgáltam az UNFICIP kötelékében mint katonai rendész, majd

Schröder Zoltán zászlós: Itt nem elég jónak lenni, a legjobbat kell nyújtani nap nap után

A BAP-ban való közreműködés minden katona számára nagy felelősség és megtiszteltetés

7 hónapot töltöttem Mazar-e Sharifban, Afganisztánban mint törzsfőnökségítő. Ezekben a missziókban nagyon sok tapasztalatot szerzett az ember a más nemzet katonáival történő együttműködés terén, amit az itthoni munka során hasznosíthatott is.

2015 novemberében és decemberében már szolgáltam a BAP 39 települő állományában, és az akkor szerzett tapasztalatok is egy életre szóló élményt jelentettek számomra. Ez a missziós tapasztalat nagyban megkönnyítette a 2019-es BAP 50-re történő felkészülést és a küldetés sikeres végrehajtását.

Több hosszabb-rövidebb gyakorlaton vettem már részt, ahová a repülőgépekkel mentünk. A BAP ezeknél a gyakorlatoknál jóval hosszabb, így másféle kihívások elé állítja az embert. Mivel félidőben váltásra is van lehetőség, ezért több kolléga is lehetőséget kaphat arra, hogy szakmai tapasztalatot szerezhessen külföldre történő településben, üzemeltetésben.

Számomra a BAP más típusú misszió, mint amikben eddig jártam. Itt ugyanis nem más jellegű beosztásba kerül az ember, hanem ugyanazt a munkát végzi, mint otthon. Mindig kihívás nekem mint repülőgépszerelőnek egy, az otthoni bázistól távol lévő igazán szakmainak nevezhető misszió. Egyfelől biztonságot nyújt a megszokott beosztás, a napi munka, másfelől viszont a nemzetközi környezet kihívásai talán még nagyobb nyomással nehezdednek rám, mint a missziós területen, nem szakbeosztásban végrehajtott feladatok során. A nemzetközi közösség tisztában van azzal, hogy az otthon is végzett feladatainkat teljesítjük, így a

A repülések kiszolgálását, az esetleges hibák kijavítását az otthon már összszeszkott csapatmunka segíti. A „szakmai kollektíva” rutinosan és gyorsan oldja meg a felmerülő műszaki problémákat. Az elhelyezési körülményeink a missziós területen megszokottaknál jobbak, a sportolási, kikapcsolódási lehetőségek nagyban megkönnyítik azt a professzionális feladat-végrehajtást, amit a Magyar Honvédség vezetése elvár az itt szolgálatot teljesítő állománytól.

Büszke vagyok, hogy képviselhetem Magyarországot ebben a misszióban is, köszönöm, hogy egy ilyen kiváló csapat tagja lehetek – nemcsak itt a Baltikumban, hanem otthon is.”

A magyar alegység aktívan részt vesz a helyi közösség társadalmi és sportéletében

szakma is sokkal kritikusabb. Itt nem elég jónak lenni, a legjobbat kell nyújtani nap nap után, egészen a küldetés utolsó pillanatáig.

Tóth Róbert főhadnagy
Fotó: Dr. Toperczer István alezredes

30 ÉVE KATONAKÉNT

Garda Zoltán Lajos törzsszászlós a Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei Mátészalka szülötte. Tavaly katonai pályafutásának 30. jubileumát ünnepelhette. Úgy vélem, a 30 év már nem akkora kuriózum, mint 10 évvel ezelőtt lett volna, ám olyan életpálya, amelyre nemcsak méltán lehet büszke a törzsszászlós, de igazi példaként szolgálhat a ma altisztjeinek is.

Garda Zoltán törzsszászlós közel 31 éve szolgálja a hazát

Zoltán első missziós szolgálatát Cipruson teljesítette

Garda Zoltán Lajos 1988. augusztus 28-án vonult be a Münnich Ferenc Tiszthelyettes Kiképző Központba, Kalocsára. Itt 1990-ben végzett gépesített lövész szakon. Hivatása első beosztását Aszódon, a 40. Galga Vezetés Biztosító Ezrednél kapta, az őrszázad szolgálatvezetője lett.

A Békefenntartó Erők Kiképző Központja 1993-ban alakult meg Budapesten, ahová sikerült felvételt nyernie. Elmondása szerint fiatal és lelkes tiszthelyettesként jelentkezett az akkor

megalakuló kiképző központba, ahol csodálatos éveket töltött el. Ennek köszönhetően 1995-ben mint az első magyar fegyveres békefenntartó alakulat tagja sikerült kijutnia Ciprusra. Ez alatt a pár év alatt többször volt szerencséje külszolgálatot teljesíteni, hat alkalommal képviselte hazánkat külföldön. Ezek közül az elsőt tartja a legfontosabbnak, mert úgy érzi, egész katonai előmenetele és hozzáállása pozitívan változott a misszió alatt.

„Akkor még missziós tapasztalat nélkül vágtunk neki Ciprusnak, de az ott szerzett élmények, nemzetközi szakismeretek rávilágítottak arra, hogy milyen igazi katonának lenni” – emlékezett vissza a törzsszászlós a kezdetekre. Hazatérve többen megjegyezték, hogy mennyire megváltozott, és milyen jó hatással volt rá a külföldi szolgálat. Azóta szolgált az SFOR-ban, a KFOR-ban és Afganisztánban is. Parancsnokai mindig támogatták missziós terveit, mert amikor újra szolgálatba állt itthon, látták a lelkesedést, és hogy új erővel lát neki a feladatainak. Amikor lehetősége van, ő is támogatja beosztottjai, kollégái külszolgálatos terveit, mert vallja, hogy minden katonának legalább egyszer, de inkább többször részt kell vennie ilyen szolgálatokban. Az anyagi biztonság megteremtése mellett nagyon fontos és hasznos tapasztalatokra tudnak szert tenni katonáink egy missziós szolgálat ellátása során.

A KFOR katonájaként 2010-ben...

...és 2016-ban

de a Támogató Zászlóaljra mindig szükség volt. Jelenleg az MH vitéz Szurmay Sándor Budapest Helyőrség Dandár Támogató Zászlóaljánál teljesít szolgálatot. Fő feladatuk nem változott jelentősen az elmúlt évek során: a budapesti Petőfi Sándor laktanya üzemeltetése és a dandár logisztikai kiszolgálása. A laktanya üzemeltetésén belül a konyha, a sportszarnok, a kertészet, az elhelyezés és a Pest megyei Püspökszilágyon található Lőtér és Kiképző Bázis irányításával foglalkoznak. Logisztikai biztosítás alatt a Dandár Ellátó Központ irányítása értendő, ahol minden anyagnem megtalálható. Ezekon a feladatokon felül biztosító alegységként a Támogató Század és az Ellátó

A külföldi szolgálat meghatározó, mondhatni fordulópont volt az életében. *„Hazatérésem után még komolyabban vettem a hivatásom, folyamatosan fejlesztettem a tudásom, képeztem magam, és az így megszerzett képességeket próbáltam átadni beosztottjaimnak, kollégáimnak”* – fogalmazott a törzszászlós.

Az így eltöltött éveknek meglett a jutalma, ugyanis 2001-ben kinevezték az aszódi MH 40. Galga Vezetés Biztosító Ezred vezénylőzászlósává. Az akkoriban létrejött új beosztás új kihívások elé állította, mivel nagyon sok területen kellett megfelelnie. Garda törzszászlós elmondta: *„Magunknak kellett kitapasználni az utat, hogy elismerjenek kollégáink és parancsnokaink mint új vezető altiszteket.”*

A haderőreform azonban elérte az aszódi alakulatot is. A 2006-os laktanyabezárás után Budapestre került a Magyar Honvédség Támogató Ezredhez. Pályafutása során egyszer érezte magát hullámvölgyben, amikor bezárták az aszódi laktanyát. Az MH 40. Galga Vezetés Biztosító Ezrednél kezdett őrmesterként és itt léptették elő törzszászlóssá 16 év után. *„Az ott eltöltött évek alatt mindent elértem, amire vágytam, mind a honvédség keretein belül, mind a magánéletben. Az ezrednél végrehajtott kiképzések, gyakorlatok formáltak kezdő tiszthelyettesből tapasztalt zászlóssá”* – mondta Garda törzszászlós.

Az MH Támogató Ezredben belül a Támogató Zászlóalj vezénylőzászlósa lett; ezt a beosztást tölti be ma is. Az elmúlt 13 évben sok változás történt,

Fiaival a csapatzászló előtt

Század az ország legtöbb gyakorlatán és kiképzési rendezvényén megfordul.

Munkája elismeréseként Garda Zoltán törzsszászlós 2017-ben az Év katonája lett, ami nagy megtiszteltetés volt a számára. Beosztása és életfilozófiája miatt is fontos volt ez az elismerés, mert hiszi és vallja, hogy mindig példát kell mutatni a beosztottjai és kollégái előtt.

Emellett számos kitüntetést kapott az évek során, de talán az alakulatnál odaítélt az Év zászlósa elismerést tartja a legfontosabbnak, hiszen számtalan kiváló kollégája közül érdemelte ki a címet. Nem mellékesen, a 2000-es évek elején Aszódon az ő javaslatára indult el az Év katonája elismerés odaítélése. Akkor még különböző feltételeknek kellett megfelelni. Az elért eredményeket objektíven vizsgálták, és ezek alapján kapta meg az illető az Év tisztje, az Év tiszthelyettese elismerést. Aszódon, 2003-ban, Garda Zoltán is átvehette az elismerést.

A törzsszászlós 2018 szeptemberétől részt vett az Összhaderőnemi Vezető Altiszti Tanfolyamon. Ezzel kapcsolatban elmondta: „Tudjuk, a jó pap is holtáig tanul. Nekem is szükségem volt még erre a képzésre, hogy esetleg a jövőben magasabb szinten tudjak szolgálni mint vezénylőzászlós.”

Végezetül arra kértem a törzsszászlóst, összegezze gondolatait a közelmúltban ünnepelt kerek évfordulóval kapcsolatban:

„Ha újra kezdeném, akkor is katona lennék! Fiatalon, kissé vakon

ugrottam bele a Magyar Néphadsereg kötelékébe. Nagyon sok kihívással kellett szembenézni az eltelt 30 év alatt. Sokszor nem a legjobb döntéseket hoztam, de dönteni kellett, mert egy parancsnoknak nincs más választása. Sok beosztásban szolgáltam itthon és külföldön is. Mindig a legjobbat hoztam ki az adott lehetőségekből, amit előléptetésekkel és kinevezésekkel díjaztak. Ennek köszönhettem, hogy az elsők között lehettem vezénylőzászlós 2001 tavaszán. Nagyon szeretem ezt a beosztást, feladatkört, mert nem zár egy irodába, nem skatulyáz be egy szakirányra. Emberekkel foglalkozhatok, amit mindig is szerettem. Remélem, hogy az előttem álló 10 évben tovább tudom fejleszteni képességeimet, és nemcsak része, hanem aktív vezető altisztje leszek a megújuló Magyar Honvédségnek.”

Garda Zoltán törzsszászlós, jó példát mutatva, rendszeresen sportol. Fut, kondicionálóterembe jár, a korának megfelelően változtatva az általa felállított elvárási szinteket. A példamutatásról úgy gondolja: nagyon fontos minden katona életében, de igaz ez a civil életben is. „Gondoljunk csak egy apa példamutató viselkedésére. Mennyire fontos egy gyerek részére a szülői példamutatás” – vallja.

Alapvégzettségéből fakadóan szereti az egyéni lőfegyvereket, és rendszeresen részt vesz lövészeten, illetve lövészeti versenyeken. A Támogató Zászlóalj csapatával számos alkalommal megnyerték a dandár lövészverse-

nyeit. 2015-ben egyéniben megszerezte az MH BHD Lőbajnokságán a „Dandár férfi pisztoly-lőbajnoka” címet.

A törzsszászlós sikerrel szerepel a különböző lövészversenyeken

Csapatépítés szempontjából is meghatározó a sport, fontosak a sportversenyek. Nagyon lényegesnek tartja, hogy ne csak munkahelyi kapcsolatot ápoljunk kollégáinkkal, beosztottjainkkal, ezért rendszeresen szervez csapatépítő rendezvényeket: minden évben lebonyolítanak Mikulás-partit és farsangot. Úgy gondolja, nélkülözhetetlen, hogy kötetlenebb környezetben is kapcsolat alakuljon ki a kollégák között, ezért jó-maga is igyekszik tenni: munkán kívül is megtalálhatják a munkatársak, ha nyitottabban, oldottabban szeretnének társalogni.

Kun-Orosz Adrienn

Fotó: Szabó Lajos zászlós és Garda Zoltán Lajos törzsszászlós archívuma

Zoltán rendszeresen szervez csapatépítő rendezvényeket

A SPORTTELJESÍTMÉNY ERŐT AD ÉS MOTIVÁL

Az idei Military Survival Run (MSR) keretén belül megrendezett Magyar Honvédség Akadályfutó Bajnokság egyik csapatát erősítette Korán György főtörzsőrmester, a pápai bázisrepülőtéren szolgáló kutató-mentő altiszt. Csapatársai a szintén helyi illetőségű Bugyi Imre törzsőrmester és Tóth Tamás őrmester voltak, akikkel együtt vágott neki a pályának. Az alábbiakban Korán főtörzsőrmesterrel beszélgettünk.

– *Hogyan érezte magát a versenyen?*

– Nagyon vártuk az idei Military Survival Runt, tavaly is indultunk mind a hárman, bár akkor még egyéniben. Nekem összességében ez volt a harmadik alkalom, hogy rajthoz álltam. Az, hogy ezúttal csapatként vettünk részt, újfajta kihívást jelentett, ráadásul nagy hőségben kellett egy igen nehéz, bonyolult akadálypálya-rendszert teljesítenünk. Úgy érzem, óriásit küzdöttünk.

– *Miben más ez a verseny, mint a többi, hasonló jellegű akadályfutás?*

– Korábban a Vulcan Runon vettem részt, ahol rövidebb a táv és kevesebb

az akadály. Lényegesen könnyebb, mint az MSR, amely viszont sokkal komolyabb és összetettebb, mint a manapság divatos, átlagos akadályfutóversenyek. Itt jóval technikásabb, komplexebb feladatok vannak.

– *Hogyan lehet felkészülni a Military Survival Run kihívásaira?*

– Mindenképpen az állóképességet kell fejleszteni. A folyamatos terhelés mellett végzett, futás közbeni erőgyakorlatok is hatásosak lehetnek, illetve erősen ajánlott a kötélmászás

a teljesítőképessége határait feszegette, majdnem feladta, de biztattuk, hogy fel a fejjel, és később mondta, hogy ez segített neki átlendülni a holtpontra.

– *Milyen támogatás mellett készült a megmérettetésre?*

– Abszolút egyénileg, mindenféle edzésterv, célirányos feladatlista vagy profi segítség nélkül készültem fel. Rendszeresen sportolok: amellett, hogy wake-boardozom és ejtőernyőzőm, sokat járok edzőterembe, futok, síelek, focizom, valamint a saját testsúlyos edzéseket is csinálom. Mindezeknek köszönhető, hogy már visszatérő résztvevőnek számítok a Military Survival Runon.

– *Mi lesz a következő kihívás?*

– A mostani csapatársaimmal közösen indulunk a következő Vulcan Runon, amely szeptember 14-én lesz a Celldömölk melletti Ság-hegyen.

A pápai katonák az idén csapatban vágta neki a távnak

Korán György főtörzsőrmester

is, hiszen sok az ilyen jellegű feladat. Jó felkészülési alapot adhatnak a saját testsúllyal végzett gyakorlatok, hiszen a Military Survival Run során mindvégig a testünkkel kell dolgozni, azt kell végigvinni az akadályokon.

– *Milyen tanulságokat vont le az idei szereplés után?*

– A csapatverseny egyrészt segítő, másrészt hátráltató tényező is lehet, ha nem ugyanolyan felkészült a csoport mindegyik tagja. Bár van, aki meg tud csinálni egy-egy akadályt többször is, de így ő jobban elfárad, és ezzel lassítja a többieket. Ugyanakkor mentálisan sokan számít, hogy együtt mozog a csapat, és az épp elfáradókat tudjuk motiválni. Volt, hogy az egyik társam már

– *Mit üzen az olvasóknak?*

– Ez a fajta fizikális és egyben mentális megmérettetés igazán az extrém sportok közé tartozik, és nem is biztos, hogy mindenki teljesíteni tudja. Abban azonban biztos vagyok, hogy ki-ki megtalálhatja azt a sportot, amely kellemő kihívást jelent a számára. Ha valaki ezeken a megmérettetéseken, a helyezettől függetlenül, önmagához képest kiválóan teljesít, erőt ad és motivál, hogy a saját határait feszegetve új kihívásokat keressen, ezzel is fejlesztve a fizikai képességeit, ami a mai Magyar Honvédség professzionalizmusának egyik alappillére.

*Patkó Andrea törzsőrmester
Fotó: Rinyu Róbert főtörzsőrmester*

MILITARY SURVIVAL RUN – AHOGYAN A PROFIK CSINÁLJÁK

Tikkasztó forróság fogadta június 13-án a Magyar Honvédség Pápa Bázisrepülőtérre érkező, kalandvágyó résztvevőket, akikre Magyarország legkeményebb túlélő-futóversenyének kihívása várt. A Military Survival Run két héttel korábbi, civil (azaz „OPEN”) futama után ezúttal a hon- és rendvédelmi szervek képviselői számára megrendezett „MILITARY EDITION” körén volt a sor. A 12 kilométeres, 32 akadályt felvonultató pályának nyolc nemzet 263 képviselője vágott neki, hogy a rekkenő hőségben is megkíséreljék legyűrni az extrém fizikai és szellemi megpróbáltatásokat.

A Honvéd „Ezüst Nyíl” Sportegyesület – belga és holland minta alapján – a Magyar Honvédség Pápa Bázisrepülőtérrel együttműködve először 2011-ben rendezte meg hazánkban a Military Survival Run túlélő-futóversenyt. Ez az esemény méltán nevezhető Magyarország legkeményebb kihívásának, amelyet teljes egészében katonai

objektumban rendeznek meg, és ma már külföldről is egyre többen jönnek Páparra, hogy részt vehessenek ezen a nem mindennapi próbatételen. Idén június 13-án került sor a fegyveres erők tagjait meginvitáló fordulóra, a „MILI-

TARY EDITION”-re, amelyen nyolc nemzet (Csehország, Franciaország, Lettország, Magyarország, Oroszország, Románia, Svédország és az USA) képviseltette magát, de a civil futam legjobbjai is külön meghívást kaptak, hogy ezúttal egy még extrémebb, még durvább pályán állják a sarat.

A Military Survival Run pályája rendkívül emberpróbáló: a 12 kilométeres távon ezúttal a szokásos 33 helyett végül 32 (a tűző napon túlhevülő kábeldobokat biztonsági okokból kivették a teljesítendő feladatok közül) komplex akadályon kellett átjutniuk a résztvevőknek, mindezt 180 perc alatt és maximum 10 hibaponttal. Az erőnlétet, az álló- és a teljesítőképességet, valamint az elmét is nagymértékben igénybe vevő versenyen bármikor szembejöhet az indulókkal vizes, mocsaras, köteles, továbbá bunkereken, meredek emelkedőkön és lejtőkön átvezető vagy épp ügyességi feladat. A szervezők leleményessége szinte határtalannak bizonyult a pálya összeállításakor; a versenyzők közül volt olyan,

aki egy csőakadály előtt alig hitte el, hogy csak simán át kell bújni, és nem lesz ott más trükk. A versenyen ezúttal extrém kihívást jelentett a fullasztó hőség; a vizes akadályok így ezúttal feltehetően inkább külön felüdülést hoztak, és feledtették, hogy épp fásasztó próbát teljesítettek a futók.

A Military Survival Run – „MILITARY EDITION” versenyén számos kategóriában ismerték el a versenyzőket. Díjat kapott mindkét nem korcsoportjának 1–3. helyezette, az abszolút győztesek (a férfiaknál az „OPEN”-t is megnyerő, így civilként is meghívott Gyömrei Máté a legjobb, 1 óra 33 perces idővel és hibátlan teljesítménnyel, a nőknél pedig dr. Maklári-Papp Judit

2 óra 56 perces idővel és egy hibaponttal nyert) és természetesen elismerték a legjobb csapatokat (itt az „OPEN”-t már háromszor megnyerő Veszprémi Mászók diadalmaskodtak Gyömrei Máté, Strommer László és Dobosi Gergely hibátlan teljesítése után). Emellett külön értékelték az egyes nemzeteket is, közülük pedig a Magyar Honvédség versenyzőtáborja, Paksi Sándor százados (MH PBRT), Fekete András főhadnagy (MH PBRT) és Kenyó Ferenc törzsőrmester (MH BHD 32. Nemzeti Honvéd Diszegység) állhatott a dobogó legfelső fokára, megelőzve Románia és Oroszország képviselőit.

Idén először a Magyar Honvédség akadályfutó-bajnoksága is a részét

képezte a Military Survival Runnak. Ebben a csapatok tagjai együtt teljesíthették a pályát, miközben segíthették a társakat, hiba esetén pedig egymás helyett is megoldhatták a feladatokat. Az itt versenyző alakulatok közül végül a Magyar Honvédség 5. Bocskai István Lövészdandár hármasa (Liszikai Dávid főhadnagy, Ivancsó Krisztián Zoltán zászlós és Nagy Péter törzsőrmester) győzött, megelőzve a Magyar Honvédség 43. Nagysándor József Híradó és Vezetéstámogató Ezred és a Magyar Honvédség 24. Bornemissza Gergely Felderítő Ezred csapatát.

*Patkó Andrea törzsőrmester
Fotó: Rinyu Róbert főtörzsőrmester*

ÉLETKÉPEK

A FOTÓK A TATAI PATARA TÖRÖK KORI TÖRTÉNELMI FESZTIVÁLON KÉSZÜLTEK. (2019. MÁJUS 31.– JÚNIUS 2.)

KAPÁS VIKTOR HADNAGY (1–3.)
ÉS PETROVICS RENÁTA HA. (4.) FELVÉTELEI.

3

4

ZRÍNYI 2026
2025. OKTÓBER 15. -
2025. OKTÓBER 20. HUNGÁRIA
2025. OKTÓBER 15. -
2025. OKTÓBER 20.

PÁLYAKEZDŐ KATONÁK A KATONAÉLETRŐL ÉS SZEMÉLYES AMBÍCIÓIKRÓL

„...az ember szüntelenül keresi a múltjába vezető szálakat, és úgy követi őket, mintha a labirintusból kivezető út tiika az emlékeiben gyökerezne.

A már megélt események talán egyszerűbbnek, ennél fogva megbecsülendőknek látszanak, mert az eltelt idővel kimosódott belőlük az élet minden zűrzavara...”

Ed McDonald

Előretétekintés a jövőbe, karrierépítés és vágyakozás. Ezek a gondolatok jutnak eszünkbe, amikor magányunkban üldögélve elgondolkodunk, ábrándozunk és tervezzük a jövőnket. Akarva akaratlanul is, de eszünkbe jutnak az elmúlt évek, hetek és napok történései is. A múltunk határozza meg számunkra a jövőt, hozza el az ígéretet és a megbecsülést. A múlt, amin változtatni ugyan nem lehet, de sokszor nem is kell. A múlt lépései már bebetonozódtak a történelemben. Sokan vannak, akik szeretnének visszalépni egy kicsit a múltba, és érettebb fejvel újra megtenni egy-két lépést. Az alábbiakban bemutatott kollégák, akik az elmúlt év folyamán kezdték meg a katonai szolgálataikat, büszkén gondolnak vissza a maguk mögött hagyott hónapokra, és mesélik el, mi is történt velük a szolgálatra jelentkezés óta.

Nagy Anita őrmester

Nagy Anita őrmester (MH 37. II. Rákóczi Ferenc Műszaki Ezred, vezetéstámogató szakasz, rádióállomásparancsnok) tavaly végzett a Magyar Honvédség Altiszti Akadémiáján kiváló eredménnyel, és ő emelhetett katonatársai előtt büszkén a feje fölé az Altiszti Szablyát. Anita a következőképpen gondol vissza az eltelt hónapok történéseire.

„Az Altiszti Akadémia befejezése után 2018 júliusában kerültem az MH 37. II. Rákóczi Ferenc Műszaki Ezredhez. A szakaszba gyorsan beilleszkedtem, majd pedig beosztásom mellett elláttam a kiképző altiszti feladatokat is. Az idő múlásával egyre több feladattal és kihívással néztem szembe. Tavaly év végén két alkalommal is lehetőséget kaptam arra, hogy a keletiből MH Alföldi Ideiglenes Alkalmi Kötelék (MH AIAK) FKBE törzsben technikai feladatokat lássak el, amivel bővíthettem a meglévő tudásomat. Ezenkívül a saját és az alakulat más alegységeinek tartok különböző híradó szakmai kiképzéseket. Az idei Szentesi Fokos 2019 gyakorlaton a zászlóalj törzsben híradó beosztást töltöttem be. Itt beleláthattam más alegység életébe és sok tapasztalatot szerezhettem. Jelenleg a beosztásomhoz szükséges rádióállomáskezelői tanfolyamon veszek részt. Az elmúlt egy évben rengeteg új feladattal és kihívással néztem szembe, amit nem bánok, hiszen ezek miatt választottam ezt a hivatást.”

Az előljárói nagyon meg vannak elégedve a munkájával és büszkéek, hogy a soraikban tudhatják őt. Megbízható,

segítőképzés és a kihívásokat szerető altisztnek tekintik, aki személyes példamutatásával vezet és irányít.

Polereczki Benjamin őrmester

Polereczki őrmester (MH 37. II. Rákóczi Ferenc Műszaki Ezred, műszaki építő század) katonacsalád legfiatalabb sarjaként, édesapja és édesanyja nyomdokait követve öltözött be katonának a civil életből és lett aktív, hasznos tagja a katonák nagy családjának. Gondolatait a következőképpen osztotta meg velem.

„Már kiskoromban megragadtam a katonai egyenruha, akkor, amikor még fogalmam sem volt arról, hogy mit is jelent a katonai hivatás és a vele járó számtalan kihívás. A Szabadszálláson tartott nyílt napokon nagyon megragadtam a látott technikai eszközök, illetve a különböző statikus és dinamikus bemutatók. A nyitott katonai rendezvényeken több alkalommal is részt vettem, így számos alkalommal ott voltam a szentesi nyílt napokon, valamint szüleimmel kétszer is ellátogattunk a kecskeméti repülőnapra. Minden helyszínen egy olyan világ tárult elém, amely nagymértékben befolyásolta jövőbeni

pályaorientációs elképzelésemet. Középiszkolai tanulmányaim során kicsit eltávolodtam ettől a világtól, de szüleim révén napi szinten belelátam a katonai életbe. Az utóbbi években folyamatosan érlelődött bennem az elhatározás, miszerint én egyenruhát akarok ölteni; egyenruhát, ami egy komoly közösséghez való tartozást fejez ki, egyenruhát, ami tartást ad az embernek. Középiszkolai tanulmányaim befejezését követően jelentkeztem a szentesi Műszaki Ezredhez, majd az alapkiképzés után a Műszaki Építő Századhoz kerültem. Mindig is szerettem a kihívásokat, és nagyon fontosnak tartom a csapatmunkát. A Magyar Honvédség 37. II. Rákóczi Ferenc Műszaki Ezred Műszaki Építő Századnál elengedhetetlen a csapatmunka. A század rendeltetéséből adódóan különböző feladatokra kell felkészülnünk, de ezekre én mindig kihívással tekintek. Az egyenruhát egy éve viselem büszkén, és csak remélem, hogy erősítem a századomat. Igyekszem megfelelni a kihívásoknak és minőségi munkát végezni. Ez idő alatt több tanfolyamon és felkészítésen vettem részt, illetve tartottam foglalkozást. Jelenleg is egy munkagépkezelői tanfolyamon veszek részt. Remélem, minél több hazai, illetve nemzetközi tanfolyamon, gyakorlaton bővíthetem tudásomat, illetve missziós területen is szeretném magam megmérettetni.”

Katonaszülők árnyékában, valljuk be őszintén, még nehezebb megfelelni az elvárásoknak, de Benjamin ezeket a nehézségeket sikeresen vette és elindulhatott az önmegvalósítás útján, ahol a saját érdemei elismerésképpen érvényesülhet, tovább öregbítve a családja nevét a hadseregben.

Barkóczy János közkatona

Barkóczy Jánossal (MH 37. II. Rákóczi Ferenc Műszaki Ezred, műszaki építő század) személyesen is volt alkalmam találkozni, mikor az első tétova lépését megtette a katonai pálya felé. Ott voltam a felvételi bizottságban, amikor a bátortalan kisfiú az édesanyjával megérkezett a szentesi Hódmezővásárhelyi Szakképzési Centrum Zsoldos Ferenc Szakgimnázium és Szakközépiszkola által meghirdetett felvételire. Abból a kissé félénk fiúból azóta katonává cseperedett ifjú lett, aki rendkívül büszkén viseli az egyenruhát és hirdeti barátai körében, hogy milyen jó is a katonaelet.

„Már általános iskolás koromban érdekelt a honvédség, és amikor elérkezett a továbbtanulás kérdése, eldöntöttem, hogy a helyi Zsoldos Ferenc

Középiszkola Katonasuli Programján szeretnék tanulni. A sikeres felvételi követően kezdtem meg a tanulmányaimat és végeztem el az iskolát. Amíg ott tanultam, sok új barátot és élményt szereztem mind az iskolában, mind a versenyeken meg a rendezvényeken, amiket a honvédség rendezett és amelyekben volt módom részt venni. A középiszkola elvégzése után jelentkeztem szerződéses katonának. Augusztusban – a sikeres egészségügyi alkalmassági vizsgálatokat követően – be is vonultam. Így elkezdhettem az alapkiképzést Kaposváron, de sajnos vissza lettem vezényelve az alakulatomhoz. Ezt azért nem bánom, mert így hamarabb kerültem az ezredhez és a századomhoz, amihez tartozom, és roppant büszkeséggel tölt el, hogy tagja lehetek ennek a nagyszerű közösségnek.

Itt nem csak új munkatársakat, hanem barátokat is szereztem. Hálás vagyok azért a rengeteg segítségért, amit ezen időszak alatt kaptam a többiektől, és mire Szentesen ismét elkezdhettem újra a kiképzést, már sok mindent megtanítottak nekem, amit mások csak a kiképzés alatt sajátítottak el. A kiképzésre mindig örömmel gondolok vissza, életem szép napjai voltak, amit soha nem feledek el. Szívesen gondolok vissza katonatársaimra, kiképzőimre, akiket akkor megismertem. Gyakran emlegetem családi és baráti körömben a sok érdekes és maradandó élményemet. Az alapkiképzés befejezése után visszatértem a századomhoz, ahol számos kisebb-nagyobb feladatban vettem részt. Sokat tanultam a kiképzéseken; szívesen emlékszem vissza a felderítő kiképzésre és az útépítés elméleti kérdéseinek oktatására. A műszakiak napján kíváncsian vártam, hogy találkozam az új egyenruhámban a családommal és a barátaimmal. Megható érzés volt, amikor láttam a büszkeséget és az örömet édesanyám, családom és a barátaim arcán. Részt vehettem Budaörsön a honvédelem napi rendezvényen; jó volt megtapasztalni, hogy milyen sokan érdeklődnek a honvédség és a katonai hivatás iránt és szeretnék díszelni a magyar katonai egyenruhában. Többek között azért is szeretem ezt a hivatást, mert itt minden nap lehet tanulni valami újat, és sok lehetőség kínálkozik számomra. A lehetőségekkel persze tudni kell élni, tenni kell a siker, a jövő érdekében.

Én úgy érzem, mindenre képes vagyok, mert szeretett hivatásomat végzhetem, KATONA vagyok.

Kollár László ÖTT szakaszvezető

Kollár László (ÖTT szakaszvezető, 46. Területvédelmi Ezred) a tavaly megrendezett honvédelmi táborban (harmadmagával) írt alá nyilatkozatot, hogy önkéntes tartalékos szolgálatot vállal a Magyar Honvédség önkéntes tartalékos rendszerében. A nyári szünet után a legnehezebb időszak következett az életében, hiszen végzős gimnazistaként elsősorban az év végi bizonyításra, az érettségi vizsgára kellett készülni. Már a kezdetekkor jól tudta, hogy a megfelelő eredmények nyithatják meg számára a katonai szolgálat egyik szakaszát, az altiszti pályát. A tanulmányai mellett önként vállalta, hogy az alaptantárgyak mellett a katonai alapismeretekből is érettségi vizsgát tesz. A tanulás mellett rendszeresen sportolt: hétvégente a medence vizében lehetett megtalálni, vagy vízilabdázott a szentesi üdülőközponti ifjúsági csapatban, vagy bűvárismereteit bővítette.

Decemberben megkezdte alapkiépítését az MH 2. vitéz Vattay Antal Területvédelmi Ezred 46. Heim Géza

Területvédelmi Zászlóalj állományaiban. A kiképzés újabb nehézségeket hozott számára, amiket le kellett győznie. Ehhez nagy akaraterő és kitartás kellett. A hétvégi kiképzési foglalkozások miatt sok programot, tervet és szórakozást hátrébe kellett szorítani. A kiképzési napok reggelén már hajnali négy órakor a helyközi buszon utazott Szegedre, Tiszaszigetre vagy Ásotthalomra, de ez az idő alkalmas volt számára a leckék átnézésére, tanulásra. Az egyenruhában büszkén várt a buszra, és mesélte a kíváncsiskodóknak, hogy ő tartalékos katona és a felkészítésére utazik. Az egyik hétvégén a katonatársak és barátai közül sokan szorítottak neki, mert elhatározta, hogy ő is elindul a sarvasi sportuszoda 24 órás úszóversenyén. A vállalkozás sikeres volt: 30 kilométer távot teljesített.

Kollár László a kiképzés során új emberekkel találkozott, barátkozott össze; kiképzői tovább erősítették benne a hitet, hogy a számára legjobb döntésén ne változtasson és jelentkezzen az új altiszti képzési rendszerbe. A kihívások közül leginkább az utazások jelentettek problémát számára, a katonai ismeretek elsajátítása nem okozott gondot. Nagyon nagy segítséget kapott a kiképzőtől az érettségire

történő felkészülésben, hiszen a kettő párhuzamosan történt.

Május hónapban eljött a nagy megmérettetés, az érettségi vizsga. A legnagyobb örömmel tudatta barátaival, ismerőseivel, hogy megvan a kemény fedeles, kék könyvecske, rajta nagy betűkkel az ÉRETTSÉGI BIZONYÍTVÁNY felirat, ezzel egy újabb akadály hátrult el vágyálma, az altiszti pálya elől. A követő hetek nagy izgalommal teltek el számára, hiszen a személyi beszélgetés az MH Altiszti Akadémián még hátravolt.

„Számomra a leghosszabb nap a július 12-e, péntek volt, alig vártam már a hivatalos eredményhirdetést, hogy bekerülhettem-e az alapkiépzés létszámába és bevonulhatok-e augusztus elsején az akadémiára. Hihetetlen nagy öröm és boldogsággal teli büszkeség töltött el, amikor megláttam az internetes felületen a regisztrációs számom a felvettek között. Egy lépéssel közelebb kerültem az álomhoz, hogy katona, altiszt lehessenek, és büszkén állhassak később az új alakulatom tagjai előtt és kerülhessen a fejemre a homokszínű baret sapka” – meséli a büszke altisztjelölt.

*

Az első év eltelt a jövő nemzedékének. Ránk, idősebb altisztekre még nagyobb feladat hárul: biztatni, segíteni, mentorálni kell őket, ha szükséges, mellettük kell állni a gondokban, bajokban, mutatni a helyes utat számukra. Soha nem szabad egy pillanatra sem elfeledni, hogy ez csak kimagasló személyes példamutatásunkkal lehetséges. Nekünk sokkal többet kell tennünk azért, hogy a jövő altisztei mélyebben higgyenek az Altiszti Hitvallás szövegében, és méltó utódjai legyenek a „jutasi” altisztek nemzedékének.

„Voltak olyan pillanatok, amikor úgy éreztem, hogy elegendem van (...), de mindig sikerült új célokat kitűznom magam elé, és ez elég volt ahhoz, hogy tovább koncentráljak. Ha az ember egyszer megérzi a siker ízét, és látja, hogy a befektetett munkának megvan az eredménye, akkor tovább tud küzdeni.” (Oliver Kahn)

*Szöveg és kép: Kollár László
főtörzsászlós*

ALTISZTEK KÖNYVESPOLCA

Az 1842 M gyalogsági puskától a CZ Bren 2 gépkarabélyig

Egy kötetben minden, amit jó, ha tudunk a kézi lőfegyverek fejlődéséről

Az idei jubileumi (90.) Ünnepi Könyvhéten mutatkozott be a Zrínyi Kiadó új kiadványa, a Kézifegyverek képes enciklopédiája című kötet. A könyv eredeti angol kiadása 2011-ben az Amber Books kiadó jóvoltából jelent meg, a szerteágazó témákban publikáló katonai szakíró, Martin J. Dougherty tollából.

Bár a bővített, átdolgozott magyar változatban is tetten érhető az angolszász világszemlélet és a szerző sokoldalú írói munkássága, a magyar olvasóközönség számára mindez még érdekességekkel

is szolgálhat. Így a fegyvereket nem pusztán műszaki és harcászati értékük vagy a történelemben betöltött szerepük alapján ismerhetjük meg, hanem képet kaphatunk például arról, hogy üzletileg sikeresnek bizonyultak-e, illetve hogy a „felhasználók”, vagyis a katonák hogyan értékelték őket.

A könyv egyfajta vegyes kronológiai rendben mutatja be a kézi lőfegyverek fejlődését, amelyet egyrészt technikátörténeti, másrészt hadtörténeti korszakok szerint rendez fejezetekbe. A kötetben szereplő fegyverek nagy része katonai vagy rendőri szervezetek által használt típus, de jelentős számban találhatunk benne polgári célra készültet is. Külön fejezetet kaptak például a napjainkban használt sportlőfegyverek.

Az egyes fejezetekhez írt bevezetők nagy vonalakban bemutatják az adott korszak lőfegyvereit és gyalogsági harcászataát. Ezek után következnek a rövid fegyverleírások, a színes fényképek és ábrák, illetve a legfontosabb műszaki-harcászati adatokat tartalmazó táblázatok. Minden fejezetben szerepel egy vagy több olyan fegyver, amely oldalpárokon kiemelve hosszabb ismertetést és szövegmagyarázattal ellátott, nagyobb ábrát kapott. A könyvben található több száz fegyverféle között rengeteg ismertebb vagy egyenesen

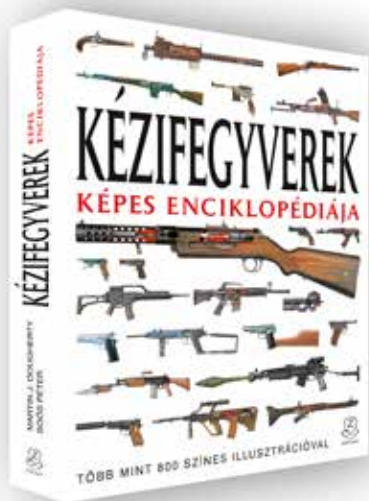
ikonikusnak számító darab van, de csemegézhetünk a hazai viszonylatban kevésbé ismertnek számító vagy elfelejtett fegyverfajták között is.

Az eredeti kiadványt a Zrínyi Kiadó a magyar olvasóközönség számára egy teljesen új fejezettel toldotta meg, amely betekintést nyújt a katonai lőfegyverek hazai történetébe, és amely az 1848-tól napjainkig a magyar haderőben használt legfontosabb, legérdekesebb fegyverfajták rövid típusismertetője. Erre a fejezetre épül az a színes, képes poszter, amely a könyv mellékleteként vagy akár önállóan is megvásárolható.

A Honvéd Altiszti Folyóirat olvasói most ebből a fejezetből kapnak ízelítőt, néhány, a magyar hadtörténetben fontos szerepet betöltő katonai lőfegyver leírásával és ábrájával.

1842 M gyalogsági puská

Az elsőként rendszeresített Augustin-gyutacsos lőfegyver a gyalogsági puská volt. Tulajdonképpen a régebbi 1798 M franciakovács, simacsövű puská Augustin-lakattal szerelt változata, melyre négyélű döfőszuronyt lehetett tűzni. Lőtéljesítményében a fegyver elődeihez képest nem sokat javult, de az elsütési biztonsága gyakorlatilag százszázalékos lett.

1842 M gyalogsági puská

1854 M gyalogsági puskája

1854 M gyalogsági puskája

A császári-királyi haderő 1854-ben rendszeresített előlőtű, huzagolt, csapantyús gyalogsági puskáját Joseph Lorenz alhadnagy tervezte. A csere szabatos alkatrészekkel rendelkező puskája csöve öntött acélból készült, amely jól bírta az igénybevételt. Új típusú, négyélű döfőszuronya hatásos közelharcfegyverré tette. Kivonását követően nagy tételben sikerült külföldön értékesíteni, például a polgárháborút vívó Amerikai Egyesült Államok számára.

11 mm-es Kropatschek-tárkarabély

Az egyik első osztrák–magyar ismétlő puskafélét Alfred von Kropatschek tervezte 1873-ban. Az előágytáras, forgó zárolású, szilárd reteszelésű, 11×37,5 mm-es peremes Kropatschek-töltényt tüzelő ismétlőkarabélyt a Magyar Királyi Csendőrség tárkarabély néven rendszeresítette. A Kropatschek-puskákra a Werndl-különcsapatpuskák szuronyát lehetett feltűzni.

1895 M 8 mm-es Mannlicher-kurtálykarabély

Az első világháborúban világossá vált, hogy a lövészárak-hadviseléshez nem sok értelme van a különböző fegyver- és csapatnemek számára eltérő kivite-

lű puskafélét gyártani. Így az 1895 M Mannlicher-puskacsalád rövidebb tagjait, a kurtályokat és a karabélyokat azonos szerelvényekkel látták el. Ezek egyaránt alkalmasak lettek a lőháton történő kényelmes hordozásra, és szuronyt is lehetett rájuk rögzíteni. Ezeket a lőfegyvereket nem hivatalosan kurtálykarabélyoknak, illetve karabélykurtályoknak nevezték.

7,65 mm-es Frommer Stop öntöltő pisztoly

A Frommer Stop több szempontból is egyik legkiemelkedőbb lőfegyverünk. A magyarországi viszonylatban óriásinak számít, közel félmillió gyártási darabszáma mellett ez volt ugyanis az első olyan teljesen hazai tervezésű és előállítású pisztoly, amelyet a magyar haderőben szolgálatba állítottak. A Frommer Stop egy hosszú csőhátrasiklásos, forgó reteszelésű, markolatbiztosításos, 7 darabos kapacitású, kivethető tárral ellátott fegyver. Kétféle űrméretben gyártották, 7,65×17 mm-es Browning és 9×17 mm-es Browning Short pisztolytöltényekhez. Viszonylag bonyolult szerkezetéből adódóan a pisztoly hajlamosabb volt a töltési-kivetési hibákra, emellett ergonomiailag sem sikerült tökéletesen. Ennek ellenére az 1910-es évek közepétől még 1945 utánig szolgálatban állt.

1931 M 8 mm-es golyószóró

A svájci S2–200 golyószóró magyar változata. A solothurni fegyvergyár a német Rheinmetall cégcsoport érdekltségébe tartozott, és a német hadiipar rejtett fejlesztéseit végezte. A fegyvert az MG–34 konstruktöre, Louis Stange tervezte. A gyártási szabdalom megvásárlása után a Danuvia lett megbízva a golyószóró előállításával. A rövid csőhátrasiklásos, lég-hűtéses, koncentrikus forgóretesz zárolású fegyvert, kisebb módosítások után, 1931 M 8 mm-es golyószóróként rendszeresítették.

1935 M 8 mm-es ismétlőpuska

A korszerűtlen Mannlicher leváltására a Fegyver- és Gépgyár Rt. egy teljesen új működésű és kivitelű ismétlőpuskát tervezett. Az 1935 M néven

7,65 mm-es Frommer Stop öntöltő pisztoly

11 mm-es Kropatschek tárkarabély

1895 M 8 mm-es Mannlicher-kurtálykarabély

1931 M 8 mm-es golyószóró

1935 M 8 mm-es ismétlőpuska

1939 M 9 mm-es Király-géppisztoly

rendszeresített fegyver Mannlicher-Schönauer-rendszerű forgó-tolózárral rendelkezett, és az 1931 M puskatöltényt tüzelte. Jellegzetessége a két részből álló ágyazat és a szintén újonnan bevezetett, merevítéssel ellátott, kétélű szurony.

1939 M 9 mm-es Király-géppisztoly

Király Pál és Kucher József 1938-ban jelentette be egy gyorsító emelővel kiegészített, osztott tömegzáras gép-

pisztoly szabadalmát. A fegyvert a csendőrség kívánsága szerint puska formájúra tervezték, az ágyazatba behajtható tárral és feltűzhető szurronnyal. A honvédség 1939-ben rendszeresítette a szokatlanul erős, 9×25 mm-es Mauser Export lőszerrel működő fegyvert. Harcászati és műszaki tulajdonságai alapján a géppisztoly a köztes töltényt tüzelő gépkarabélyok előfutárának tekinthető.

1953 M 7,62 mm-es K-I géppisztoly

A Kucher által tervezett, 7,62 mm-es TT pisztolytöltényt tüzelő K-I (Kucher-I) könnyű géppisztolyt 1952-ben a Haditechnikai Intézet rendszeresítésre ajánlotta fel a Magyar Néphadseregnek, ahol az alparancsnoki állomány fegyverének szánták. A korszerű, préselt lemeztechnológiával készült, tömegzáras géppisztoly végül főleg a belügyi szervezetek, az államvédelem, a karhatalom és a rendőrség fegyvere lett.

1953 M 7,62 mm-es K-I géppisztoly

9 mm-es PA-63 öntöltő pisztoly

9 mm-es PA-63 öntöltő pisztoly

A fegyver előképe a magyar rendőrségnél 1939-től használt Walther PP öntöltő pisztoly volt, amelynek 1948-ban fejlesztették ki a magyar változatát. Erre a modellt a későbbiekben egy egész fegyvercsalád épült a FÉG konstruktőre, Kameniczky József vezetésével. Viselési szempontokat figyelembe véve néhány típus tokját könnyűfémből készítették. Ezek közül kiemelkedik a PA-63 (Pisztoly Alumíniumtokos, 1963), amely rögzített csövű, szabad hátrasiklású tömegzáras, kettős működtetésű, és a 9×18 mm-es Makarov-töltényt tüzelte. A rendőrségnél és a fegyveres biztonsági őrsegeknél még napjainkban is használatban van.

7,62 mm-es AMD-65 gépkarabély

Az AK-47 és az AKM-63 túl hosszúnak bizonyult a parancsnoki állomány és az ejtőernyősök részére, ezért egy rövidebb csövű, oldalra behajtható válltámasszal rendelkező fegyver rendszeresítését irányozták elő. Az AMD-65 (Automata Módosított Deszant 1965) gépkarabély fő alkatrészeire és kezelésére nézve kompatibilis volt az elődjével, de rövidebb csövet és gázdugattyút kapott, valamint a szóráskép csökkentése érdekében csőszájfékkal látták el. Kompakt mérete miatt máig világszerte ismertnek és népszerűnek számít.

1996 M 9 mm-es P9RC öntöltő pisztoly

A szovjet 9×18 mm-es Makarov-pisztolytölténnyel működő PA-63 leváltására 1996-ban a FÉG által tervezett és gyártott öntöltő pisztolyt rendszeresítették. A Browning HP-35 maroklófegyver bázisán fejlesztett fegyver reteszelt csövű, egyszeres és kettős működtetésű,

9×19 mm-es Parabellum-pisztolytöltényt tüzel. A Magyar Honvédségben és a rendőrségnél is rendszeresített szolgálati maroklófegyver.

1996 M 9 mm-es P9RC öntöltő pisztoly

5,56 mm-es CZ Bren 2 gépkarabély

A Magyar Honvédség legújabb lövész-fegyvere gázelveles rendszerű, hosszú löketű gázdugattyúval működő, kétkezes elrendezésű, 7,62×39 mm-es, vagy 5,56×45 mm-es töltényt tüzelő gépkarabély. Felső része alumíniumból, alsó részei pedig polimer anyagból készültek. A felhúzó és a tűzváltó karokat mindkét oldalra át lehet szerelni. Háromféle hosszúságú csővel szerelhető. Műanyagból készült válltámaszt oldalra be lehet hajtani. A tokfedélen, valamint az előágypalánál és alján lévő Picatinny-sínrendszere széles körű kiegészítők felszerelését teszi lehetővé.

7,62 mm-es AMD-65 gépkarabély

5,56 mm-es CZ Bren 2 gépkarabély

*Soós Péter őrnagy
Az illusztrációk a kötetből valók.*

Ezzel a tudással életet menthetünk

Az egyenruhások életében a kihívások a civil világhoz képest hatványozottan jelentkeznek. A túlélőkiképzés során a katonák a vízkereséstől a tűzgyújtáson át a menedékipítésig mindazokat a technikákat és praktikákat megismerik és gyakorolják, amelyek adott esetben életmentők lehetnek számukra.

A Zrínyi Kiadó gondozásában a közelmúltban megjelent, *A legteljesebb túlélési útmutató* című kötet hasznos és széles körű ismeretanyagot, kifejező és pontos illusztrációkkal mutatja be, hogy készíthetjük fel magunkat és otthonunkat a túlélésre, milyen lehetőségeink vannak a szabad ég alatt, táborozáskor vagy zord, szélsőséges éghajlati körülmények között, illetve veszélyeket rejtő terepen.

A kötet különböző túlélési helyzetek tucatjain keresztül mutatja be az életben maradáshoz szükséges kulcsfontosságú technikákat, legyen szó menedékipítésről, szarvasvadászatról, támadókkal való összecsapásról, fogságból való szökésről vagy súlyos sérülések ellátásáról. Nem lenne teljes a munka, ha nem adna számot a technológia és a digitális eszközök térnyerése adta lehetősé-

gekről, és arról is, hogyan élhetjük túl, ha ezeket nélkülözni kényszerülünk. Bárhol és bármikor is használjuk ezeket az ismereteket, a túléléshez ősidők

óta ugyanazokra az alapvető dolgokra van szükségünk: biztonságos menedékre, élelemre és ivóvízre. Ezeket pedig felkészüléssel, kis odafigyeléssel, szinte bármilyen váratlan esemény bekövetkezése esetén biztosíthatjuk.

A könyv önálló fejezetben foglalkozik az önvédelem, a fegyvertelen küzdelem és a fegyveres harc kérdéskörével. Az altisztek számára különösen érdekes lehet a könyv végén található, *A katonák felkészítése a túlélésre* című fejezet, amely részletesen bemutatja a Magyar Honvédségben folyó túlélőkiképzést.

G. K.

Túlélőkiképzés a Magyar Honvédségben

Igazi, emelt szintű túlélőkiképzést a katonák közül is csak kevesen kapnak. Elsősorban azok részesülnek benne, akik a legnagyobb eséllyel találhatják magukat elszigetelve, távol a saját erőktől. Ide tartoznak a pilóták, a felderítők és a különleges műveleti erők katonái. A pilóták egy esetleges műszaki meghibásodás miatt, vagy ha a repülőgépek katasztrófát szenvednek, kényszerülhetnek, hogy mélyen az erdőn vagy a tengeren megőri katonaságuknak. Gyakran a katonák mentő csapatok azonnal megkezdik a pilóta kimentését, de az erdőn vagy a tengeren bonyolultság miatt hosszabb-rövidebb ideig lehet, hogy egyedül kell boldogulnia a hajta jartott pilótának.

A pilóták túlélőkiképzése
A pilóták túlélőkiképzése során az elsődleges cél az, hogy a pilóták képesek legyenek arra, hogy a legrosszabb esetben is életben maradjon, és a lehető leghamarabb megtalálja a csapatát.

Felderítők túlélési körülmények között
A felderítők és különleges műveleti erők katonái a legnehezebb körülmények között is képesek a túlélésre. A felderítők különleges kiképzést kapnak, amely lehetővé teszi számukra, hogy a legrosszabb esetben is életben maradjon, és a lehető leghamarabb megtalálja a csapatát.

A túlélés pszichológiája

Nyomás alatt

Ezeknek az amerikai katonáknak mindössze pár másodperc áll rendelkezésükre, hogy kiderítsék, a helyzet végzetessé válik-e. Visszavetési és harcászati döntéseket kell hozniuk a harcintézkedés szabályai (*rules of engagement, ROE*) szerint arról, hogy indokolt-e tüzet nyitni a járműre.

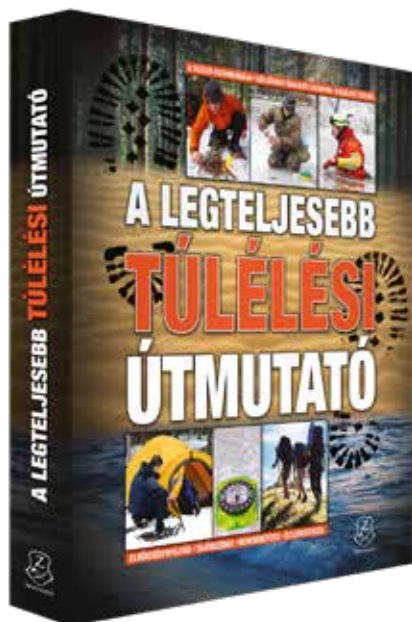
A félelem élettani hatásai

A test feletti kontroll. A katona elveszítheti uralmát húgyhólyagja és belei felett. A test reagése – amely természetes válasz a félelemre – gátolja végtagjaink finommotorikus irányítását, aminek viszont súlyos következményei lehetnek, amennyiben a katona túlélése egy bonyolult és érzékeny fegyver vagy felszerelés sikeres működtetésétől függ.

Látás. Ha extrém félelem uralkodik el a katonán, elveszítheti periférikus látása és térlátása nagy részét; az agy „csőlátást” produkál, tehát az illető csupán a közvetlen veszélyforrásra lesz képes odafigyelni. Ez a korlátozott látómező azt jelenti, hogy a katona figyelmét elkerülhetik a felmerülő veszélyek.

Hallás. A félelem eltoptimíthatja a hallást, amelynek eredményeképpen nehézkes a parancsok és a rádiókommunikáció megértése. Némely esetben úgy tűnik, mintha a hallásunk teljesen megszűnne. A hallási problémákat gyakran súlyosbíthatja a fegyverropogás és a robbanások zaja.

Gondolkodás. A félelem elvezeti a vért az agy frontális, racionális részeiről, így gátolja az egyszerű gondolkodást. Ennek egyik hatása lehet az időérzékelés lassulása.

Cselekvő bátorság

A bátorság gyakran nem az akaratereiben, hanem az egyszerű tettekben nyilvánul meg. A képen a katona arra kényszeríti magát, hogy felálljon – a mellvéd fölé emeli a fejét – és elhajtsa egy gránátot, megtörve ezzel mentális bénultságát. Alkalmazva a szabályt – amely szerint a tétlenkedésnél bármilyen cselekvés jobb –, életet menthetünk.

SEGÍTETT-E A VODKA A FRONTON?

1941. augusztus 22-én kezdődött meg a harcoló alakulatok vodkával való ellátása

Bár az alkoholfogyasztás munkaidőben minden katonára számára tiltott a Magyar Honvédségben, és a civil életünkben is a mértékletesség a fő szempont, nem volt ez mindig így. Főként egészségügyi megfontolásból kaptak a katonák alkoholt, hiszen a víz ihatatlanul fertőző volt, ahogyan az egri várvédők napi boradagja megközelítőleg 5 iccára (kb. 3 liter) rúgott, a hajós népeknél is elterjedt volt a rumfogyasztás megelőző egészségügyi megfontolásból, de még a 19. században is bort vagy sört ittak víz helyett az emberek – sőt, a beteg csecsemőkkel is bort itattak gyógyulásuk elősegítése érdekében. Más célzattal is kaphattak alkoholt a (leendő) katonák, elsődlegesen a toborzáskor – igaz akkor alapvetően a döntést segítő célzattal –, vagy ahogyan a következő cikkből is láthatjuk, a harci morál és az egészség fenntartására. Így vagy úgy, minden nemzet megtanulta – alapvetően a saját kárán –, hogy a harci morál fenntartása mellett az alkoholfogyasztás igen tetemes veszteségeket okoz – nem csak a harctéren.

1941. augusztus 22-én a Szovjetunió Védelmi Bizottsága elfogadta a „Vodka bevezetéséről a Vörös Hadseregben” című híres állásfoglalását. Így hivatalosan, állami költségen megkezdődött a harcoló alakulatok vodkával való el-

látása. Valójában az első száz gramm története sokkal hosszabb.

A 18. század elején még nem tulajdonítottak különösebb jelentőséget az alkoholfogyasztásnak mint veszélyes szenvedélynek, hanem úgy vélték, hogy a „kenyérbor” a felmelegedéshez és a harci szellem emeléséhez szükséges. Százötven éven keresztül az orosz hadsereg alacsonyabb rendfokozatú harcoló katonái háborús időkben hetente 3 csésze „kenyérbort” kaptak (a nem harcoló állomány 2 csészével). Egy csésze térfogata 160 gramm volt. Így a harci szolgálatot ellátók hetente 480 gramm „kenyérborhoz” jutottak.

A „kenyérbortól” a testhőmérséklet és a harci szellem emelkedését remélték

Békeidőben a katonák ünnepnapokon kaptak vodkát, összesen 15 csészényit évente.

Ezen túlmenően az ezredek tisztjeinek joguk volt arra, hogy saját költséjükre a kiemelkedő teljesítményt nyújtó katonákat „vodkával” jutalmazták. A vodka mindenekelőtt arra szolgált, hogy a hideg évszakokban, a terepfoglalkozásokon és kivonulások során „fenntartsa” a katonák egészségét.

Az orvosok csak a 19. század végén érzékelték a hadseregben uralkodó egészségtelen helyzetet. Megállapították, hogy a katonai szolgálatból a civil életbe visszatérő katonák mélyen alkoholfüggővé váltak, és már nem tudtak visszatérni a józan életmódhoz. Ezért az orvosok ragaszkodtak az alkoholrendeletek eltörléséhez, de az orosz hadsereg tábornokai megpróbálták meggyőzni őket. A tábornokok úgy vélték, hogy a vodka segít a katonának az ellazulásban, továbbá olcsó és népszerű módja a jutalmazásnak.

Csak 1908-ban, az orosz–japán háború után, amelyben az Orosz Birodalmat legyőzték, döntöttek úgy, hogy megszüntetik a vodkajavadalmazást a hadseregben. A döntéshozók felismerték, hogy az alkoholfogyasztás csökkentette a hadsereg harcképességét. Így bevezették az orosz hadseregben az úgynevezett „száraz törvényt”,

amelyet természetesen nem tartottak tiszteletben, de legalább az állam maga nem vett részt a katonák vodkával való ellátásában.

Ez a helyzet 32 év után, 1940-ben megváltozott. Klement Jefremovics Vorosilov, a Szovjetunió védelmi népbiztosa ismét „gondoskodni” kívánt a Vörös Hadsereg tagjairól. Vorosilov az alkohol hatását hasznosnak ítélte a hadsereg alakulatainál szolgáló katonák egészségének megóvása érdekében, a harci szellem növelése céljából. Folyt a szovjet–finn háború, amikor Vorosilov népbiztos személyesen fordult Sztálinhoz azzal a kéréssel, hogy a Vörös Hadsereg harci egységeinek katonái és parancsnokai napi 100 gramm vodkát és 50 gramm zsírt kaphassanak. Ezt a kérést a karélliai zord időjárási körülmények motiválták, ahol a Vörös Hadsereg katonái –40 Celsius-fokos hidegben harcoltak, és Vorosilov úgy vélte, hogy a vodka zsírral egy kicsit megkönnyíti a katonák helyzetét. Sztálin támogatta Vorosilov kérését. Innen ered, hogy a Vörös Hadsereg katonái Vorosilovot „100 gramm biztos”-ként emlegették.

Amint megkezdődött a Nagy Honvédő Háború, a Szovjetunió vezetése és a Vörös Hadsereg parancsnoksága úgy döntött, hogy visszatér a „vorosilovi adag” kiadásának gyakorlatához. „1941. szeptember 1-jétől kezdődően, a Vörös Hadsereg harcoló alakulatainak katonái és vezetőállománya számára napi 100 gramm/fő 40%-os vodka kibocsátását rendelem el!” – hangzott a sztálini ukáz.

A vodkabiztosítás azonban nem járult hozzá a Vörös Hadsereg katonai sikereihez. 1942 tavaszán a katonai vezetés úgy döntött, hogy némileg megváltoztatja a vodka kiadásának tervét. Az ital fogyasztást csak a frontvonalakon harcoló csapatoknak és a harcokban sikeres katonáknak engedélyezték. Az igénybe vevők körének szűkítésével egy időben ugyanakkor 200 grammra emelték a naponta kiadagolt vodka mennyiségét.

Később Sztálin maga is beavatkozott, személyesen módosította az új dokumentumot. Meghagyta a „vorosilovi adagot”, de csak azoknak az egységeknek és alegységeknek engedélyezte a kiadását, amelyek támadó műveleteket hajtottak végre az ellenséges csapatok ellen.

Alig telt el néhány hónap, és 1942. november 12-én ismételten visszaállították a 100 grammos mennyiséget a Vörös Hadsereg valamennyi fronton lévő csapata számára. A tartalékcsoportok katonái, az építőzászlóaljak és a sebesült katonák napi 50 gramm vodkát kaptak. Érdekes, hogy a Kaukázusban települt csapatoknál a vodka helyett 200 gramm édes bort vagy 300 gramm száraz bort kellett kiadni.

Néhány hónap elteltével azonban a vodka kibocsátásának újabb reformja következett be. Az új rendelet hangsúlyozta, hogy 1943. május 1-jétől a támadó műveletekben részt vevő katonáállomány kivételével a Vörös Hadseregben megszűnik a vodka kiadása. Az összes többi katonának ismét csak a forradalmi és állami ünnepnapokon volt lehetősége arra, hogy állami költségen ihasson.

1945 májusában a náci Németország fölött aratott győzelem után a vodkabiztosítás teljesen leállt. Az egyetlen kivételt a tengeralattjárók személyzete képezte, akik naponta 100 gramm száraz bort kaptak, amíg harci ügyeleti szolgálatot láttak el. Ezt az intézkedést elsősorban a katonák egészségének megőrzésével indokolták.

A Vörös Hadseregben a katonák maguk is meglehetősen vegyesen ítélték meg a vodkafogyasztást. Valójában, ha visszaidézzük a valóban harcoló katonák emlékeit, nem mindenki örült az alkoholfogyasztás lehetőségének.

A vodkát a támadás előtt adták, aki akart, bögreszám ihatott belőle. Elsősorban a fiatal és tapasztalatlan katonák ittak, és ők voltak azok, akik nagy veszteségeket szenvedve az elsők között haltak meg. Az idősebb

A vodkát a Vörös Hadsereg valamennyi fronton harcoló katonája számára elérhetővé tették

férfiak jól tudták, hogy a vodka csak átmenetileg távolítja el a félelmet, nem melegít, és ivása a harc előtt nem segít. Ezért sok tapasztalt katona a harc előtt tartózkodott az alkoholfogyasztástól. Voltak, akik az alkoholtartalmú italokat más szükséges dolgokra cserélték.

Sok veterán természetesen megértőbben viszonyult a vodkához. Nem véletlen, hogy évtizedekkel a háború után népdalokban, közmondásokban, elbeszélésekben idézik fel a vodkaosztás hagyományait. Egyes volt frontvonalbeli katonák az italozó életmódot életük hátralévő részében is megtartották, ami gyakran csak súlyosbította a helyzetüket.

Ilja Polonszkij írását dr. Végh Ferenc ny. vezérezredes szemlézte

Vodka, barna kenyér, uborka – az összeállítás a háború befejezése után is népszerű maradt

(Военное обозрение История 112. 2019. február 6., <https://topwar.ru/153609-frontovye-sto-gramm-pomogala-li-vodka-frontu.html> -vojny-smozhet-li-kitaj-vzjat-tajvan-siloi.html)

Fotó: internet

KÜZDELEM A BETEKINTÉSÉRT

Egy történet képekben

A portyázó tankosok

A vezénylőzászlós útmutatása

A Magyar Honvédség 2019. január 1-vel történt átszervezése kapcsán – a Katonai Filmstúdióval együttműködve – készítettünk felvételeket a *Lendület útján* című kisfilmhez az MH Ludovika Zászlóalj ócsai bázisán. A zászlóalj harcokszívó fegyvernemhez kötődő, heti kiképzésében lévő harmadéves tisztjelöltjei megneszelve a Honvéd Altiszti Folyóirat (HAF) „térsgében való tartózkodását”, az értékes, többünknek szimbolikus jelentőséggel bíró példány „trófeakénti” megszerzésére mozgósították magukat.

A „Páncélosok előre!” parancs jegyében történő portyázásukat az 1. kép örökítette meg.

A „küzdelem” igazságosságát a fair play elv szerint támogatta Kriston István főtörzszászlós, a Magyar Honvédség vezénylőzászlósa, a HAF szerkesztőbizottságának elnöke; Csona törzszászlóssal (a bázis parancsnokával) közösen egyértelmű irányt mutató kiadványunk tartózkodási helyével kapcsolatban. Így tudták a tankosok folytatni teljes „energiával” az előrenyomulást az elsődleges betekintési jog megszerzéséért (2. kép).

Tisztjelöltek győzelme

4

Fegyvernemi barátság

Azonban az MH Ludovika Zászlóalj harcászati foglalkozáson kint tartózkodó lövész tisztjelöltjei ismerve egy rövidebb utat, megelőzték a „nagy testvért”, így elsőként érkeztek a baráti randevú helyére és tarthatták érdeklődéssel kezükben a Honvéd Altiszti Folyóiratot (3. kép). A magazinba való betekintés lehetősége azonban nem korlátozható, ezért a kitarító tankosok (4. kép) és a helyszínen tartózkodó szerződéses tizedes is (5. kép) lehetőséget kapott a kiadvány tábori körülmények közötti lapozgatására. Ahogy látható, nagy elégedettséggel meg is tették...

Összefoglalta és a felvételeket készítette: Dr. Murinkó Attila ezredes

5

**A Honvéd Altiszti Folyóirat
a világhálón**

www.honvedelem.hu/kiadvanyok

Az olvasás szabadsága

BÉLYEGBLOKK A ZRÍNYI 2026 PROGRAMRÓL

A Magyar Posta hatcímletű alkalmi bélyegblokkon keresztül hívja fel a figyelmet a Zrínyi 2026 Honvédelmi és Haderőfejlesztési Programra, így népszerűsítve a technikai eszközeiben is megújuló Magyar Honvédséget. A sorozámozott bélyegblokk Weisenburger István grafikusművész tervei szerint készült, 60 000 példányban; anyaga fehér, famentes felületkezelt enyvezett bélyegpapír, optikai fehérítővel. A fotókat a HM Zrínyi Nonprofit Kft. munkatársai, Dévényi Veronika, Rác

Tünde és Tóth László fotóriporterek készítették. A blokk megvásárolható a Filapostán, egyes postahelyeken és a www.posta.hu-n.

A Zrínyi 2026 Honvédelmi és Haderőfejlesztési Program az elmúlt huszonöt év legnagyobb és legátfogóbb honvédelmi fejlesztése, mely Magyarország, a magyar állampolgárok biztonságát szolgálja. A program elsődleges célja egy korszerű eszközökkel felszerelt, a kor biztonsági kihívásaira adekvát válaszokat adó honvédség létrehozása.

A bélyegblokk – a Honvédelmi Minisztérium által biztosított fotók segítségével – a Magyar Honvédség innovációit mutatja be, kiemelten fókuszálva a járművekre. A blokk hat bélyegén légi, szárazföldi és vízi járművek, valamint kézi lőfegyverek láthatók. A bélyegblokkon, a borítékon és a bélyegzőben egyaránt megjelenik a program logója vagy annak egy-egy eleme.

*Surányi Barnabás
zászlós*

HONVÉD ALTISZTI FOLYÓIRAT

Megjelenik évente hat alkalommal, minden páros hónapban

Kiadja a Magyar Honvédség Parancsnokság

A kiadásért felel:

Dr. Böröndi Gábor altábornagy

Szerkesztőbizottság:

Elnök:

Kriston István főtörzszászlós, a Magyar Honvédség vezénylőzászlósa

Tagok:

Balog Sándor főtörzszászlós

Berek Zsolt főtörzszászlós

Bogya Sándor főtörzszászlós

Gervai János főtörzszászlós

Dr. Murinkó Attila ezredes

Négyesi Tibor főtörzszászlós

Soós Lajos főtörzszászlós

Tigyi István Zsolt főtörzszászlós

A folyóirat kiadásában és terjesztésében közreműködik a

HM Zrínyi Térképészeti és Kommunikációs Szolgáltató Közhasznú Nonprofit Korlátolt Felelősségű Társaság

Felelős vezető:

Kulcsár Gábor ügyvezető

Ágazati igazgató: Mogyorósi Zsuzsanna

Szerkesztőségvezető:

Dr. Isaszegi János ny. vezérőrnagy

Felelős szerkesztő: Kiss Zoltán

Olvasószerkesztő: Eszes Boldizsár

Szerkesztő: Gáspár Katalin

Korrektor: Apagyiné Gáspár Jolán

Címlapterv, poszter: Dani Márton

Címlapfotó:

Dr. Toperczer István alezredes, Petrovics

Renáta, Rinyu Róbert főtörzsrőmester

Poszterfotó:

Usztrunul Norbert főtörzsrőmester

Szerkesztőségi titkár: Szabó Anita

A szerkesztőség címe:

1087 Budapest, Kerepesi út 29/B

Telefon: 272-02, 459-5355,

fax: 459-5354

e-mail-cím: kiss.zoltan@hmzrinyi.hu

Nyomdai kivitelezés:

HM Zrínyi Térképészeti és Kommunikációs Szolgáltató Közhasznú

Nonprofit Kft. Sokszorosítóüzem

Felelős vezető: Pásztor Zoltán

Ár nélküli, belső terjesztésű kiadvány.

HU ISSN 1586-2917

A folyóirat teljes terjedelmében olvas-

tható a www.honvedelem.hu portál

Kiadványok rovatában

A Honvéd Altiszti Folyóirat tagja az Európai Katonai Sajtószövetségnek (EMPA)

HUMOR

Nyelvtanulás

Felmérést tartanak arról, mennyi idő alatt lehet megtanulni kínaiul. Megkérdezznek egy rajparancsnokot:

– Hát, ha minden időm ráfordítom, talán 4-5 év...

Aztán egy zászlóaljparancsnokot: – Véleményem szerint én 1-2 év alatt meg tudnám tanulni!

Majd egy ludovikást:

– Szerinted mennyi idő alatt lehet megtanulni kínaiul?

– Miért? Holnap ZH-t írunk?

Fegyverismeret

Alapkiképzésen az újoncok fegyverismeretet tanulnak, azonban nem megy valami jól. Miután Kovács őrmester, a kiképző már minden pedagógiai módszerből kifogyott, kifakad:

– Ha így folytatják, a szakasz 50 százaléka meg fog bukni.

– Őrmester úr, mi nem is vagyunk annyian – hangzik a válasz.

Műszaki képzésen

A kiképző, miután látja, hogy a szakasz fárad, hogy oldja a feszültséget, feltesz egy kérdést:

– Na, katonák, ha ez a terem 6 méter hosszú és 4 méter széles, a fal színe fehér, csikos alsónadrág van rajtam és most fél 12 van, akkor hány éves vagyok én?

A szakasz döbönt csendben ül, majd egy kis idő múlva Horváth honvéd jelentkezik:

– Az őrmester úr 40 éves.

Az őrmester meglepődik.

– Tényleg annyi vagyok, de ezt meg hogy számolta ki?

– Hát – mondja a honvéd –, van egy 20 éves bátyám, és ő csak félhülye.

A hosszú élet titka

Szabó zászlós halálán van. Magához hívja a fiát.

Tudod, fiam, most elárulom neked, hogyan sikerült 98 éves koromig élni. Minden reggel meg kell szórni egy kis puskaporral a reggelit.

A fiú ezt folyamatosan csinálta is, és 104 éves koráig élt. Mikor meghalt, 14 gyermeket, 28 unokát, 35 dédunokát hagyott hátra, valamint egy 10 méter átmérőjű lyukat a krematórium falában...

Fogmosás

Kovács törzsőrmester felesége hazaér a munkából, és a gyerek azzal fogadja, hogy megmosta a kutya fogát. Ezt meghallván, kidobja a kisfia fogkeféjét és vesz neki egy másikat. Eltelik két hét és a gyerek megkérdezi:

– Apa, anya miért dobta ki a fogkefém?

– Mert megmostad vele a kutya fogát.

– De apa, én anya fogkeféjével mostam meg!

Válogatta: Tigyí István Zsolt főtörzszászlós

Az 54-es kihívása

A HALÁL 54 ÓRÁJA

ÉLJ TÚL 54 ÓRÁT!

2019.10.01-03.

AZ 54-ES KIHÍVÁSA

LEVEGŐBEN FÖLDÖN

VÍZZEN FÖLD ALÁTTI

Támogatóink:

Kövess minket a zárt csoportban: Az 54-es kihívás Részletek a hamarosan megjelenő versenykiírásban.

Történelmi visszatekiintés

Az Egyetem emlékezik

Folyóiratunk előző számában a belga Királyi Katonai Akadémia területén található, katonahősöket ábrázoló emlékművekről láthattunk néhány felvételt. A nemzetek katonai oktatási intézményei rendre megemlékeznek saját, illetve gyakorta a szövetségeseik hőseiről. Ezt bizonyítják Budapest VIII. kerületében, a Nemzeti Közszolgálati Egyetem bejáratánál, valamint az épületében látható alkotások is.

▲ **AZ EGYETEM FŐBEJÁRATÁNÁL** – A háborúban elesettekre, az életüket feláldozó névtelen hősökre emlékezik a megragadó szoborkompozíció. Az emlékmű ünnepélyes leleplezésére 1924. május 2-án került sor. A magányában sebesülten önmagát Hungária kezébe átadó hős az utolsó pillanatig reménykedve várja a megnyugvást. Hasonló alkotásokat láthatunk országszerte, melyek közül az ócsai és a csongrádi különösen meghatóak.

▲ **A LUDOVIKA FOLYÓSÓJÁN** – Belépve a patinás főépületbe, „A hazáért 1914–1918” figyelemkeltő felirattal találkozunk. A márványtáblába vésett sorok az 1876-os évfolyamon végzett katonahősök neveivel kezdődnek. A Magyar Királyi Honvéd Ludovika Akadémia főépülete klasszicista stílusban, Pollack Mihály tervei alapján, 1836-ban készült el.

▼ **A VILÁGHÁBORÚ ÁLDOZATAIRA EMLÉKEZÜNK** – Nem csupán a főépület előtt, de a mögötte kialakított parkban is kialakítottak emlékhelyet. Az első világháborúra hőseire 1928-tól, míg a második világháború áldozataira 1992-től emlékezünk.

◀ **HŐSÖK A MÁSIK OLDALON** – Az első képen bemutatott emlékmű főbejárat felőli oldalán elhelyezett bronzplaketten „A I. világháború katona hőseinek örök emlékezetére” vésett olvasható. Az emlékezés koszorúját a Magyar Honvédség Ludovika Zászlóalj tisztjelöltjei helyezték el.

